

Povídky

za zrcadlem

Helena Brožíková

**POVÍDKY
ZA ZRCADLEM**

Helena Brožíková

Matik Liberec

Copyright © Helena Brožíková, 2020

**E-knihu vydal:
Matik Liberec
Vydání první, 2020**

ISBN 978-80-87711-07-1

Všechna práva vyhrazena. Tato e-kniha je určena pouze subjektu, který ji legálně zakoupil, a to jen pro osobní užití a v rozsahu stanoveném autorským zákonem. Je zakázáno jakékoli další kopírování, prodej a šíření textu nebo částí textu, včetně šíření prostřednictvím elektronické pošty, SMS zpráv, MMS zpráv apod. Dále je zakázáno umístění souboru na servery, ze kterých je možno soubor stáhnout, bez ohledu na to, kdo sdílení umožnil.

Nestihla jsem ti říct

Nestihla jsem ti říct

Měla byste si odpočinout a zkusit trochu usnout, povídá sestřička a načechrává mi naškrobený polštář. Tváří se mihne chápavý úsměv a neslyšně odchází.

Jenomže, jak mám spát? Vylézám z postele a jdu k zavřenému oknu, vyhlížím přes sklo a do oparu kreslím roztřesenou rukou nás. Nás dva, dávno předtím, než v jeden letní den ... Ne, o tom teď nesmím přemýšlet.

Pamatuješ, jak jsme se poprvé potkali v horách? Sestupoval jsi lehkým krokem od hřebene a já strhaně supěla vzhůru ke skalnatým srázům. Usmál ses na mě povzbudivě, ale tvé oči prozradily, co sis opravdu myslel: tahle ženská tam nahoru nikdy nevyleze.

Zmýlil ses, jako později tolikrát.

Vzpomínáš na náš první společný večer? Nemyslím ten, kdy Ferry hrál na kytaru, rozjařená Máří sváděla tebe i kamarády a já v rohu otráveně sledovala, kdy už konečně padnete únavou a necháte mě spát. Ne

tenhle trapný večer, ale o pár nocí k podzimu dál, kdy Máří odjela, kamarádi se vytratili a my dva na chatě osaměli. Kdy odlesky plamenů tančily po sklenkách a hrály si se stíny, kdy hvězdy padaly stříbrnou nocí a na špičku nejvyšší hory se napíchl měsíc. Té tiché a průzračné noci jsme byli součástí zázraku. A když ses po ránu probouzel na mém polštáři, vroucně jsi šeptal: Nikdy tě nepřestanu milovat a nikdy tě neopustím.

Lhal jsi, jak později nesčetněkrát.

Odpouštím ti. Všechny tvé výmluvy, pohádky, malé i velké lži ... dnes všechno ti odpouštím.

Protože já

opojená láskou se vznášela nad krajem, zpívala slunci a šeptala vánkům, bubnovala s kapkami deště, překřikovala vichry a řvala do divokých bouří. Jsem tvá, jsem tvá, jsem ...

Takové malé bláznovství, vid' ? Vždyť naše svatební fotky už dávno vybledly a léta šla dál.

A tys zatím

spojoval úbočí s úbočími elegantními mostními oblouky a přes ně po špičkách přecházel do srdcí cizích žen. Nemysli, že o nich nevím, našla jsem nejednou blondatý vlas na límci tvé košile či šmouhu od rtěnky

s odstínem, který mi nejde k pleti. Nebyla má.

Ani nevíš, jak moc mě to tížilo. Ani nevíš, že jsem se dokonce odhodlala. Sbalila jsem si kufry, rozhlédla se naposled po prázdném bytě, dotěrné vzpomínky zahнала do kouta. Navždycky, myslela jsem si tenkrát. Pak jsem tvou falešnou kyticí na stole - úplatu za další noc, co jsi zas nespál doma - roztrhala na polštář. Má mě rád, nemá ... přebírala jsem jeden kvítek za druhým a růžové slzy mi klouzaly mezi prsty. Nemá, prozradil poslední, zbývá jen napsat pár slov, jenom se rozloučit ... Ale než jsem svá zklamání a výčitky poskládala do vět, zas bylo všechno jinak, protože v jednom jsi naštěstí měl vždycky pravdu: Nikdy se neumím pořádně rozhodnout.

Zase jsem kufry vybalila a kytku hodila do smetí. A čekala na tvé příchody dál, i když jsem věděla, že na stejném svahu hory už tě nikdy nepotkám.

On totiž i obyčejný život je docela zapeklitá věc.

Zvláště když jednou přijde den ... Promiň, už mi zas myšlenky odbíhají. Nechtěla jsem je pustit k tomu odpoledni, kdy sluníčko hrálo jak zblázněné a jedno obyčejné vyšetření mělo být banální epizodkou, jen malou zastávkou před naší dovolenou. Konečně zas

jednou po letech opravdu společnou dovolenou.

Jenže pár podivných skvrn na rentgenu a tichý hlas doktora změnil svět. Zastavily náš čas a my spojeni úlekem silněji než láskou poprvé pohlédli do propasti. Byl nádherný letní den, přesto listí na stromě vedle nás zežloutlo a spadlo.

Nikdy to nevzdáš, vid'?' Slib mi, že nikdy se nevzdáš ... Držels mě v náručí a zapomněls na všechny blondýny světa. Možná ses bál víc než já.

Jojo, život umí bejt pořádná potvora, říkávala má babička, ale za jinej nevyměníš.

Já vím. Tohle já bohužel až moc dobře vím.

Proto teď vyhlížím z okna a marně skrývám své slzy a strach. Kdy mi zas přijdeš říct, jestli nám pod okny už vykvetly růže? Stýská se mi tu po nich, v těch bílých nepřátelských zdech, v tichu, jež slyšelo už tolik podobných diagnóz. Přines mi kytičku, můj milý, aby svou vůní zahнала vtíravý pach dezinfekce. Zaplaš svým úsměvem úzkost, která tu krouží kolem, každý den blíž a blíž.

Skončila kontrolní vyšetření, propast se zužuje a stěny vlhnou potem. Vyvážejí mě z pokoje, přede mnou dlouhá chodba, na konci číhá operační sál.

Konečně přibíháš vyděšený po schodech a snažíš se zachytit a podržet mou chvějící se ruku. Skláníš se ke mně a žluté růže opojně voní.

Že nikdy, nikdy. . . ? Má lásko, co mi to zase šeptáš?

Sandra

Plesk, plesk, mlask, mlask, cákal nekonečný příboj na rozeklané útesy skal hluboko pod ní. Už od dětství Sandra milovala tohle věčné hučení moře, které zभावovalo duši tíživých pochybností a znovu vyrovnanou ji naplňovalo pokorou. Drsnou píseň zpěněných mořských vln doprovázenou pokřikem racků by mohla poslouchat po dlouhé hodiny.

V myšlenkách zabloudila do dob, kdy byla ještě docela malá. Tenkrát právě sem chodívala s dědečkem, s dědečkem rybářem, námořníkem i pirátem, s tím nedostižným znalcem moře a nepřekonatelným vypravěčem neuvěřitelných, a přesto mnohdy tak skutečných příběhů.

Až ji zabořilo, jak jí tu teď chyběl. Stačilo ale přivřít oči a hned se jí vybavila jeho svalnatá postava a vrásčitá, tisíci větry ošlehaná tvář. „Můj život je moře, moře bude i moje smrt. Jemu mě potom dejte,“ říkával často s vševědoucím pohledem upřeným do